

ne! Nasprotno! Toda treba je uvideti, na kateri ravni je sploh smiselno govoriti o etiki. Šele ko smo si kolikor toliko na jasnem o etični nalogi, postane smiselno razpravljati o sredstvih za njeno uresničevanje.

Primer bioetike

Da bi si nekoliko bolj pojasnili razsežnosti te problematike, se spomnimo trenutno najbolj razvpite znanstvene teme, ki zbuja veliko pomislekov etične narave. Govorimo o problematiki genskega inženiringa in še posebej s tem povezanega kloniranja. Ta področja dejavnosti sodobne eksperimentalne znanosti se hitro razvijajo tako zaradi vse bolj zmožnih tehnologij in metodologij raziskovanja kot zaradi obeta velikih dobičkov in so zelo hitro postala znana kot problem *bioetike*. Ta vsekakor nekoliko čudna sintagma, ki za zdaj označuje predvsem polje spopadanja različnih nazorov in pojavljanja mnogih moralnih in moralističnih zahtev, je pravzaprav zelo hitro postala široko znana. Diskusije o tem, ali je manipuliranje genov, da niti ne govorimo o kloniranju, sploh sprejemljivo ali ne, in če je delno sprejemljivo, kaj je tisto, kar prestopa meje te sprejemljivosti, so postale medijska vsakdanjost. Te diskusije so potemtakem dosegle najširšo javnost in seveda verske in politične kroge. Še posebej, ko so v eksperimentalno raziskovanje in določene prakse vključeni človeški embrii, ni konca kontroverznim debatam. Vzemimo diskusije, ki se vнемajo glede možne znanstvene uporabe embrijev, ki kot »nadštevlni« ostajajo v postopkih umetne oploditve.

»Tako si nasprotujejo zagovorniki človekovega dostojanstva in pristaši bolj pragmatičnega pristopa. V prvem taboru najdemo predvsem katoliške in pravoslavne vernike ter vernike posameznih protestantskih cerkva. V drugem se mešajo množica znanstvenikov, laikov, izraeliti in tudi velik del reformiranih cerkva. Nacionalne države se močno razlikujejo in deloma nakazujejo nasprotja, ki smo jih shematizirali zgoraj.«⁸

Posledice teh debat so že zelo raznolike. Ne nazadnje so v nekaterih državah tudi močno omejili svobodo raziskovanja na teh področjih, čeprav je bolj ali manj vidno, da tu ne gre toliko za svobodo samih znanstvenikov, ampak bolj za določanje meja tega, kakšno raziskovanje naj bi bilo dovoljeno financirati. Prav sedanje stanje na področju *bioetike* nazorno kaže, kako je problem znanstvene etike težko rešljiv celo na ravni posamezne države, da ne govorimo o posamezni raziskovalni ustanovi ali kakšnem raziskovalcu osebno. Dokler se ne bo oblikovalo široko soglasje v samih strokah, ki so udeležene v tem raziskovanju in dokler ne bo soglasja o medna-

⁸ Axel Kahn, Fabrice Papillon, *Le secret de la salamandre*, Pariz 2005, 205.